

“মৰমৰ সন্তানসকল – তন-মন-ধন অথবা মন-বচন-কৰ্মৰে এনেকুৱা সেৱা (চাৰ্ভিচ) কৰা যাতে 21 জন্মৰ বাবে পিতাৰ পৰা পুৰুষাৰ পোৱা কিন্তু সেৱাত কেতিয়াও নিজৰ মাজত মনোমালিন্য হ’ব নালাগে”

প্ৰশ্ন: নাটক (ড্ৰামা) অনুসৰি বাবাই যি সেৱা কৰাই আছে তাত আৰু তীব্ৰতা অনাৰ বিধি কি?

উত্তৰ: নিজৰ মাজত একমত হোৱা, কেতিয়াও যাতে কোনো মতভেদ নহয়। যদি মতভেদ হয় তেন্তে কি সেৱা কৰিবা সেইবাবে পৰস্পৰ মিলি সংগঠন গঢ়ি ৰায় লোৱা, ইজন সিজনৰ সহায়কাৰী হোৱা। বাবাতো সহায়কাৰী আছেই কিন্তু “সন্তানসকলৰ সাহস পিতাৰ সহায়....” ইয়াৰ অৰ্থ যথার্থভাৱে বুজি ডাঙৰ কাৰ্যত সহায়কাৰী হোৱা।

ওঁম শান্তি। মৰমৰ সন্তানসকল ইয়ালৈ আহে আত্মিক পিতাৰ ওচৰলৈ পুনৰুজ্জীৱিত (ৰিফ্ৰেচ) হ’বলৈ। যেতিয়া পুনৰুজ্জীৱিত হৈ উভতি যায় তেতিয়া নিশ্চয় গৈ কিবা কৰি দেখুৱাব লাগে। এটি এটি সন্তানে সেৱাৰ প্ৰমাণ দিব লাগে। যেনেকৈ কোনো কোনো সন্তানে কয় - মোৰ সেৱাকেন্দ্ৰ (চেণ্টাৰ) খোলাৰ ইচ্ছা আছে। গাঁৱতো সেৱা কৰে নহয়। গতিকে সন্তানসকলৰ সদায় এইটো খেয়াল থাকিব লাগে যে আমি মন-বচন-কৰ্ম, তন-মন-ধনেৰে এনেকুৱা সেৱা কৰোঁ যাতে ভৱিষ্যত 21 জন্মৰ পুৰুষাৰ পিতাৰ পৰা পাওঁ। এইটোৱে চিন্তা। মই কিবা কৰোঁনে? কাৰোবাক জ্ঞান শুনাওঁনে? গোটেই দিন এইটো খেয়াল চলিব লাগে। লাগিলে সেৱাকেন্দ্ৰ খোলক কিন্তু ঘৰত স্ত্ৰী-পুৰুষৰ মনোমালিন্য হ’ব নালাগে। কোনো হাই-উৰুমি হ’ব নালাগে। সল্ল্যাসীলোকে ঘৰৰ হাই-উৰুমিৰ পৰা ওলাই যায়। ক্ৰক্ষেপ নকৰি (ড’ণ্টকেয়াৰ কৰি) গুচি যায়। তেতিয়া চৰকাৰে (গভানৰ্মেণ্টে) তেওঁলোকক বাধা দিয়ে জানো? সেয়াতো কেৱল পুৰুষসকলেই ওলাই যায়। এতিয়া কোনো কোনো মাতা ওলায়, যাৰ কোনো গৰাকী নাথাকে বা বৈৰাগ্য জন্মি যায়, তেওঁলোককো সেই সল্ল্যাসী পুৰুষসকলে বহি শিকায়। তেওঁলোকৰ দ্বাৰা নিজৰ ধান্দা কৰে। পইচা আদি সকলো তেওঁলোকৰ ওচৰত থাকে। বাস্তৱত ঘৰ-সংসাৰ এৰিলে তেতিয়া আকৌ পইচা ৰখাৰ দৰকাৰ নাথাকে। গতিকে এতিয়া পিতাই তোমালোক সন্তানসকলক বুজাই আছে। প্ৰত্যেকৰে বুদ্ধিত উদয় হ’ব লাগে - আমি পিতাৰ পৰিচয় দিব লাগে। মনুষ্যইতো একোৱেই নাজানে, অবোধ। তোমালোক সন্তানসকলৰ প্ৰতি পিতাৰ আদেশ হৈছে - মৰমৰ সন্তানসকল, তোমালোকে নিজক আত্মা বুলি বুজা, কেৱল পণ্ডিত হ’ব নালাগে। নিজৰো কল্যাণ কৰিব লাগে। স্মৃতিৰ দ্বাৰা সতাপ্ৰধান হ’ব লাগে। বহুত পুৰুষাৰ্থ কৰিব লাগে। নহ’লে বহুত অনুতাপ কৰিব লাগিব। কয় যে বাবা আমি বাৰে বাৰে পাহৰি যাওঁ। সংকল্প আহি যায়। বাবাই কয় - সেয়াতো আহিবই। তোমালোক পিতাৰ স্মৃতিত থাকি সতাপ্ৰধান হ’ব লাগে। আত্মা যি অপৰিত্ৰ হয়, সেই আত্মাই পৰমপিতা পৰমাত্মাকহে স্মৰণ কৰি পৰিত্ৰ হ’ব লাগে। পিতাইহে সন্তানসকলক নিৰ্দেশনা (ডায়ৰেক্সন) দিয়ে - হে আগুৱাকাৰী সন্তানসকল- তোমালোকক আদেশ কৰোঁ, মোক স্মৰণ কৰা তেতিয়া তোমালোকৰ পাপ খণ্ডন হ’ব। প্ৰথম কথা এইটোৱে শুনোৱা যে নিৰাকাৰ শিৱবাবাই কয় - মোক স্মৰণ কৰা - মই পতিত-পাৱন হওঁ। মোৰ স্মৃতিৰ দ্বাৰাই বিকৰ্ম বিনাশ হ’ব অন্য কোনো উপায় নাই। কোনেও ক’বও নোৱাৰে। অনেক সল্ল্যাসী আদি আছে, নিমন্ত্ৰণ দিয়ে-যোগ সন্মিলনত আহি অংশ লওক। এতিয়া তেওঁলোকৰ হঠযোগৰ দ্বাৰা কাৰো কল্যাণতো হ’বলগীয়া নাই। অনেক যোগ আশ্ৰম আছে যিসকলে এই ৰাজযোগৰ বিষয়ে একেবাৰে নাজানে। পিতাকেই নাজানে। বেহদৰ পিতাহে আহি সঁচা যোগ শিকায়। পিতাই তোমালোক সন্তানসকলক নিজৰ সমান কৰি তোলে। যেনেকৈ মই নিৰাকাৰ হওঁ। অস্থায়ীভাৱে এই শৰীৰত আহোঁ। ভাগ্যশালী ৰথতো নিশ্চয় মনুষ্যৰ হ’ব। বলধ গৰুৰ বুলিতো নক’ব। বাকী কোনো ঘোঁৰা-গাড়ী আদিৰ কথা নাই। যুদ্ধৰো কথা নাই। তোমালোকে জানা আমি মায়াৰ লগতেই যুদ্ধ কৰিব লাগে। গোৱাও হয় মায়াৰ হাতত পৰাজিত হোৱা মানেই পৰাজয়..... তোমালোকে বহুত ভালদৰে বুজাব পাৰা - কিন্তু এতিয়া শিকি আছে। কোনোৱে শিকি শিকি একেবাৰে মাটিত পৰি যায়। কোনোবা মতানৈক্যত আহি যায়। দুজনী ভগ্নীও পৰস্পৰ মিলি থাকিব নোৱাৰে, লুণীয়া পানী হৈ যায়। তোমালোকৰ পৰস্পৰ কোনো মতানৈক্য হ’ব নালাগে। মতানৈক্য হ’লে পিতাই ক’ব এওঁ কি সেৱা কৰিব। বহুত ভাল ভালসকলৰো এনেকুৱা অৱস্থা হৈ যায়। এতিয়া যদি মালা গঁঠা হয় তেন্তে ক’ব ফুটিপূৰ্ণ (ডিফেক্টিভ) মালা। এওঁলোকৰ এতিয়াও এইটো এইটো অৱগুণ আছে। নাটকৰ পৰিকল্পনা (ড্ৰামা প্লেন) অনুসৰি বাবাই সেৱাও কৰাই থাকে। নিৰ্দেশনা দি থাকে। দিল্লীত চাৰিওফালে সেৱাৰ বেট্টনী গঢ়ি তোলা। এয়া জানো কেৱল এজনে কৰিব লাগে, পৰস্পৰ মিলি আলোচনা কৰিব লাগে। সকলো একমত হ’ব লাগে। বাবা এজন কিন্তু সহায়কাৰী সন্তানসকলৰ অবিহনে কাম কৰিব জানো। তোমালোকে সেৱাকেন্দ্ৰ খোলা, মত লোৱা। বাবাই সোধে - সহায় কৰোঁতা হোৱানে? কয় - হয় বাবা, যদি সহায় কৰোঁতা নাথাকে তেন্তে একোৱেই কৰিব

নোৱাৰিব। ঘৰলৈও মিত্ৰ সম্বন্ধীয় আদি আহে নহয়। লাগিলে গালি দিয়ক, তেওঁলোকে তোমালোকক উপহাস কৰি থাকিব। তোমালোকে সেইবোৰলৈ ক্ৰক্ষেপ কৰিব নালাগে।

তোমালোক সন্তানসকল পৰস্পৰ বহি আলোচনা কৰিব লাগে। যেনেকৈ সেৱাকেন্দ্ৰ খোলে তেতিয়াও সকলোৱে মিলি লিখে - বাবা আমি ব্ৰাহ্মণীৰ ৰায় অনুসৰি এই কাম কৰোঁ। সিন্ধি ভাষাত কয় - “ব ত বাৰা” (1ৰ লগত 2 লগ লাগিলে 12 হৈ যায়) 12 হ’লে আৰুহে ভাল ৰায় ওলাব। ক’ৰবাত ক’ৰবাত এজনে আনজনৰ ৰায় নলয়। এতিয়া এনেকৈ জানো কোনো কাম হ’ব পাৰে? বাবাই ক’ব যেতিয়ালৈকে তোমালোকৰ পৰস্পৰ সংগঠনেই নাই তেন্তে তোমালোকে ইমান ডাঙৰ কাম কেনেকৈ কৰিব পাৰিবা। সৰু দোকান, ডাঙৰ দোকানো থাকে নহয়। পৰস্পৰ মিলি সংগঠন কৰে। এনেকৈ কোনেও নকয় বাবা আপুনি সহায় কৰক। প্ৰথমেতো সহায়কাৰী তৈয়াৰ কৰিব লাগে। তেতিয়া বাবাই কয় - সন্তানসকলৰ সাহস পিতাৰ সহায়। প্ৰথমেতো নিজৰ সহায়কাৰী তৈয়াৰ কৰা। বাবা আমি ইমান কৰিলোঁ বাকী আপুনি সহায় কৰক। এনেকুৱা নহয় যে প্ৰথমে আপুনি সহায় কৰক। সন্তানসকলৰ সাহস..... তাৰো অৰ্থ বুজি নাপায়। প্ৰথমতেতো সন্তানসকলৰ সাহস লাগে। কোনে কোনে কি সহায় কৰে? গোটেই খতিয়ান লিখিব - অমুকে অমুকে এইখিনি সহায় কৰে। নিয়ম প্ৰমাণ লিখি দিব। বাকী এনেকৈ জানো প্ৰত্যেকেই ক’ব যে মই সেৱাকেন্দ্ৰ খুলিছোঁ সহায় কৰক। এনেয়ে কি বাবাই জানো খুলিব নোৱাৰে? কিন্তু এনেকৈতো হ’ব নোৱাৰে। কমিটি পৰস্পৰ মিলিত হ’ব লাগে। তোমালোকৰ মাজতো ক্ৰমানুসৰি আছে নহয় জানো। কোনোৱেতো একেবাৰেই একোৱে বুজি নাপায়। কোনোবা বহুত হৰ্ষিত হৈ থাকে। বাবাইতো বুজায় - এই জ্ঞানত বহুত আনন্দিত হৈ থাকিব লাগে। এজনেই পিতা, শিক্ষক, গুৰু পোৱা যায় গতিকে আনন্দিত হ’ব নালাগে জানো। জগতত এই কথাবোৰ কোনেও নাজানে। শিৱবাবাহে জ্ঞানৰ সাগৰ, পতিত-পাৱন, সকলোৰে সংগতি দাতা হয়। সকলোৰে পিতাও এজন। এয়া আন কাৰো বুদ্ধিত নাই। এতিয়া তোমালোক সন্তানসকলে জানা - তেৱেঁই জ্ঞানেৰে পৰিপূৰ্ণ (ন’লেজ্‌ফুল), মুক্তিদাতা (লিবাৰেটৰ), মাৰ্গ-দৰ্শক (গাইড) হয়। গতিকে পিতাৰ মতত চলিব লাগে। পৰস্পৰ মিলি আলোচনা কৰিব লাগে। খৰচ কৰিব লাগে। এজনৰ মতততো চলিব নোৱাৰে। সহায়কাৰী সকলো লাগে। এনেকুৱাও বুদ্ধি লাগে নহয় জানো। তোমালোক সন্তানসকলে ঘৰে ঘৰে গৈ বাৰ্তা দিব লাগে। সোধে- বিয়ালৈ নিমন্ত্ৰণ পাইছোঁ, যাওঁনে? বাবাই কয় - কিয় নাযাবা, যোৱা, গৈ নিজৰ সেৱা কৰাগৈ। বহুতৰ কল্যাণ কৰা। ভাষণো দিব পাৰা। মৃত্যু সন্মুখত থিয় হৈ আছে, পিতাই কয় মামেকম (মেনেৰে কেৱল মোক) স্মৰণ কৰা। ইয়াত সকলো পাপ আত্মা। পিতাকেই গালি দি থাকে। পিতাৰ পৰা তোমালোকক বিমুখ কৰি দিয়ে। গায়নো আছে বিনাশ কালত অপ্ৰীতিকৰ বুদ্ধি। কোনে ক’লে? পিতাই নিজেই ক’লে - মোৰ প্ৰতি প্ৰীতি বুদ্ধি নাই। বিনাশ কালত অপ্ৰীতিকৰ বুদ্ধি। মোক নাজানেই। যাৰ প্ৰীতি বুদ্ধি আছে, যিয়ে মোক স্মৰণ কৰে, তেৱেঁই বিজয়ী হ’ব। প্ৰীতি থাকিলেও যদি স্মৰণ নকৰে তেতিয়াও কম পদ পাব। পিতাই সন্তানসকলক নিৰ্দেশনা দিয়ে। মূল কথা হৈছে সকলোকে বাৰ্তা দিব লাগে। পিতাক স্মৰণ কৰিলে পাৱন হৈ, পাৱন সৃষ্টিৰ মালিক হোৱা। নাটক অনুসৰি বাবাই বৃদ্ধ শৰীৰে ল’বলগীয়া হয়। বানপ্ৰস্তুত প্ৰৱেশ কৰে। মনুষ্যই বানপ্ৰস্তু অৱস্থাতে ভগৱানক লগ পাবলৈ পৰিশ্ৰম কৰে। ভক্তিততো ভাবে - জপ-তপ আদি কৰা এই সকলোবোৰ ভগৱানক লগ পোৱাৰ ৰাস্তা। কেতিয়া লগ পাব সেয়া একোৱেই নাজানে। জন্ম-জন্মান্তৰ ভক্তি কৰি আহিছে। ভগৱানকতো কোনেও নাপায়েই। এইটো বুজি নাপায় যে বাবা আহিবই তেতিয়া যেতিয়া সৃষ্টিক নতুন কৰি তোলাৰ সময় হ’ব। ৰচয়িতা পিতাই হয়, চিত্ৰতো আছে কিন্তু ত্ৰিমূৰ্তিত শিৱক নেদেখুৱায়। শিৱবাবাৰ অবিহনে ব্ৰহ্মা-বিষ্ণু-শংকৰক দেখুৱাইছে, যেন ডিঙি কটা আছে। পিতা অবিহনে গৰাকী বিহীন হৈ যায়। পিতাই কয় - মই আহি তোমালোকক গৰাকীৰ কৰি তোলাঁ। 21 জন্ম তোমালোক গৰাকীৰ হৈ যোৱা। কোনো কষ্ট নাথাকে। তোমালোকেও ক’বা - যেতিয়ালৈকে পিতাক পোৱা নাছিলোঁ, তেতিয়া আমিও একেবাৰে গৰাকী বিহীন ভুচ্ছ বুদ্ধিৰ আছিলোঁ। পতিত-পাৱনে কয় - কিন্তু তেওঁ কেতিয়া আহিব, এইটো নাজানে। পাৱন সৃষ্টি হৈছেই নতুন সৃষ্টি। পিতাই কিমান সাধাৰণভাৱে বুজায়। তোমালোকেও বুজি পোৱা, আমি পিতাৰ হৈছোঁ, স্বৰ্গৰ মালিক নিশ্চয় হ’মগৈ। শিৱবাবা হৈছে বেহদৰ মালিক। পিতাহে আহি সুখ-শান্তিৰ উত্তৰাধিকাৰ দিছিল। সত্যযুগত সুখ আছিল - বাকী সকলো আত্মা শান্তিধামত আছিল। এতিয়া এই কথাবোৰ তোমালোকে বুজি পোৱা। শিৱবাবা কিয় আহিছে? নিশ্চয় নতুন সৃষ্টি ৰচিবলৈ। পতিতক পাৱন কৰিবলৈ আহিছে। উচ্চ কাৰ্য কৰিছিল, মনুষ্য একেবাৰে ঘোৰ অন্ধকাৰত আছে। পিতাই কয় - এয়াও নাটকত নিৰ্ধাৰিত হৈ আছে। তোমালোক সন্তানসকলক পিতাই বহি জগায়। তোমালোকে এতিয়া এই গোটেই নাটকৰ বিষয়ে জানা- কেনেকৈ নতুন সৃষ্টি পুনৰ পুৰণি হয়। পিতাই কয় - আন সকলো এৰি এজন পিতাক স্মৰণ কৰা। মোৰ কাৰো প্ৰতি ঘৃণা নজন্মে। এইটো বুজাব লাগে। নাটক অনুসৰি মায়াৰ ৰাজ্যও হ’ব লাগে। এতিয়া পুনৰ পিতাই কয় - মৰমৰ সন্তানসকল, এতিয়া এই চক্ৰ পূৰা হয়। এতিয়া তোমালোকে ঈশ্বৰীয় মত পোৱা, সেই অনুসৰি চলিব লাগে। এতিয়া 5 বিকাৰৰ মতত চলিব নালাগে। আধাকল্প তোমালোক মায়াৰ মতত চলি তমোপ্ৰধান হৈ গৈছা। এতিয়া মই তোমালোকক সতোপ্ৰধান কৰি তুলিবলৈ আহিছোঁ। সতোপ্ৰধান, তমোপ্ৰধানৰ এয়া খেল হয়। গ্লানিৰ কোনো কথা নাই। কয় - ভগৱানে

এই অহা-যোৱাৰ নাটকেই বা কিয় ৰচিলে? ‘কিয়’ৰ প্ৰশ্নই নুঠে। এয়াতো নাটকৰ চক্ৰ, যি পুনৰ পুনৰাবৃত্তি হৈ থাকে। নাটক হৈছে অনাদি। এতিয়া হৈছে কলিযুগ, সত্যযুগ অতীত হৈ গ’ল। এতিয়া পুনৰ পিতা আহিছে। ‘বাবা বাবা’ বুলি কৈ থাকা তেতিয়া কল্যাণ হৈ থাকিব। পিতাই কয় - এইবোৰ অতি গুঢ় ৰমনীয় কথা। এনেকৈ কয় যে সিংহীৰ গাখীৰৰ বাবে সোণৰ বাচনৰ প্ৰয়োজন। সোণৰ বুদ্ধি কেনেকৈ হ’ব? আত্মাতেই বুদ্ধি আছে নহয়। আত্মাই কয় - মোৰ বুদ্ধি এতিয়া বাবাৰ ফালে আছে। মই বাবাক বহুত স্মৰণ কৰোঁ। বহি থাকোঁতেই বুদ্ধি আনফালে ওচি যায়। বুদ্ধিত ধান্দা আদিৰ স্মৃতি আহি থাকিব। গতিকে তোমালোকৰ কথা যেন নুশুনিব। পৰিশ্ৰম আছে। যিমানেই মৃত্যু সমীপত আহি থাকিব - তোমালোক বহুত স্মৃতিত থাকিব। মৃত্যুৰ সময়ত সকলোৱে কয়- ভগৱানক স্মৰণ কৰা। এতিয়া পিতাই নিজেই কয় - মোক স্মৰণ কৰা। তোমালোক সকলোৰে বানপ্ৰস্থ অৱস্থা। ঘূৰি যাব লাগে সেইবাবে এতিয়া মোক স্মৰণ কৰা। আন কোনো কথা নুশুনিব। জন্ম-জন্মান্তৰৰ পাপৰ বোজা শিৰত আছে। শিৱবাবাই কয় - এই সময়ত সকলো অজামিল। মূল কথা হৈছে স্মৃতিৰ যাত্ৰাৰ যাৰ দ্বাৰা তোমালোক পাবলৈ হ’ব, আকৌ পৰম্পৰ প্ৰেমো থাকিব লাগে। এজনে-আনজনৰ পৰা ৰায় ল’ব লাগে। পিতা প্ৰেমৰ সাগৰ নহয় জানো। গতিকে তোমালোকো পৰম্পৰ বহুত মৰমিয়াল হ’ব লাগে। দেহী-অভিমানী হৈ পিতাক স্মৰণ কৰিব লাগে। ভাই-ভনীৰ সম্বন্ধও চিঙিবলগীয়া হয়। ভাই-ভনীৰ লগতো যোগ নাৰাখিব। এজন পিতাৰ লগতহে যোগ ৰাখিব। পিতাই আত্মাসকলক কয় - মোক স্মৰণ কৰা তেতিয়া তোমালোকৰ বিকাৰী দৃষ্টি নোহোৱা হৈ যাব। কৰ্মেন্দ্ৰিয়ৰ দ্বাৰা কোনো বিকৰ্ম কৰিব নালাগে। মনত ধুমুহা নিশ্চয় আহিব। এয়া অতি উচ্চ লক্ষ্য। বাবাই কয় - চোৱা কৰ্মেন্দ্ৰিয়সমূহে যদি প্ৰবঞ্চনা কৰে তেন্তে সাৱধান হৈ যোৱা। যদি ওলোটো কাম কৰি পেলোৱা তেন্তে শেষ। আৰোহণ কৰিলে বৈকুণ্ঠৰ মালিক..... পৰিশ্ৰম নকৰাকৈ কিবা হয় জানো। বহুত পৰিশ্ৰম কৰিবলগীয়া হয়। দেহ সহিত দেহৰ..... কিছুমানৰতো বন্ধন নাই তথাপিও আৱদ্ধ হৈ থাকে। পিতাৰ শ্ৰীমতত নচলে। যদিওবা এক-দুই লাখ আছে, ডাঙৰ কুটুম্ব আছে তেতিয়াও বাবাই ক’ব ধান্দা আদিত বেছিকৈ আৱদ্ধ নহ’ব। বানপ্ৰস্থী হৈ যোৱা। খৰচ আদি কম কৰা। দুখীয়া লোকসকল কিমান সাধাৰণভাৱে চলে। এতিয়া কি কি সামগ্ৰী ওলাইছে, কথাই নুসুধিব। চহকীসকলৰ খৰচেই খৰচ। নহ’লেনো পেটক কি লাগে? এক পোৱা আটা। বঢ়। ভাল বাৰু!

অতি মৰমৰ, কল্পৰ পাচত পুনৰাই লগ পোৱা সন্তানসকলৰ প্ৰতি মাতা-পিতা বাপদাদাৰ স্নেহপূৰ্ণ স্মৰণ আৰু সুপ্ৰভাত। আত্মিক পিতাৰ আত্মিক সন্তানসকলক নমস্কাৰ।

ধাৰণাৰ বাবে মুখ্য সাৰ:-

(1) পৰম্পৰ বহুত স্নেহী হ’ব লাগে কিন্তু ভাই-ভনীৰ লগত যোগ ৰাখিব নালাগে। কৰ্মেন্দ্ৰিয়ৰে কোনো বিকৰ্ম কৰিব নালাগে।

(2) এক ঈশ্বৰীয় মতত চলি সত্যোপ্ৰধান হ’ব লাগে। মায়াৰ মত এৰি দিব লাগে। নিজৰ মাজত সংগঠন শক্তিশালী কৰিব লাগে, ইজন সিজনৰ সহায়কাৰী হ’ব লাগে।

বৰদান: অমৃতবেলাৰ মহত্বক জানি খোলা ভঁৰালৰ পৰা নিজৰ জোলোঙা ভৰপূৰ কৰোঁতা ভাগ্যশালী হোৱা অমৃতবেলা বৰদাতা, ভাগ্য বিধাতাৰ পৰা যি ভাগ্যৰ ৰেখা আঁকিব বিচৰা অঁকাই লোৱা কিয়নো সেই সময়ত ভোলা ভগৱানৰ ৰূপত মৰমিয়াল (ল’ভফুল) হৈ থাকে সেইবাবে মালিক হোৱা আৰু অধিকাৰ লোৱা। সম্পদৰ ওপৰত কোনো তলা-চাবি নাই। সেই সময়ত কেৱল মায়াৰ অজুহাত এৰি এটা সংকল্প কৰা যে যিয়েই হওঁ, যেনেকুৱাই হওঁ, আপোনাৰ হওঁ। মন, বুদ্ধি পিতাক অৰ্পন কৰি আসনধাৰী হৈ যোৱা তেতিয়া পিতাৰ সকলো সম্পদ নিজৰ সম্পদ যেন অনুভৱ হ’ব।

স্নোগান: সেৱাত যদি স্বাৰ্থ মিহলি (মিক্স) হৈ আছে তেন্তে সফলতাও মিহলি হৈ যাব সেইবাবে নিঃস্বাৰ্থ সেৱাধাৰী হোৱা।

!! ওঁম্ শান্তি !!